

*Autor: **Albert Villaró***

*Obra: **Blau de Prússia (premi Carlemany 2006)***

Jo arrossegava una certa sensació d'irrealitat que la passejada no havia aconseguit d'esbravar. Al damunt de la meva taula hi havia una col·lecció de notes amb la lletra de col·legi de monges de la Teresa, tres paperets grocs. Els mossos havien comparat les empremtes que tenien ells amb les que havia enviat la nostra policia. Coincidien. Havien localitzat també la família de la noia. Pujarien d'Amposta aquella tarda mateix per identificar el cos i fer-se càrrec del cadàver. No volia ni imaginar com passarien aquelles hores, fins al moment de veure-la. L'endemà al matí podríem parlar amb ells. No marxarien sense que els haguéssim interrogat. En tenia tantes ganes com treure'm un ull.

Però vaig agrair que algú altre hagués de donar la notícia als familiars. És un moment desolador, sobretot quan ningú no espera que passi una cosa tan terrible. Mireu, la vostra filla, ahir, abans-d'ahir, quan crèieu que era viva, era morta, ben morta. Des de fa tres dies, i no ho sabíeu, ni tan sols ho sospitàveu.